

Житно зрънце.

Обичамъ ви деца,
Азъ ви обичамъ всички,
Кога предъ менъ се мърнете
Съ червенитѣ лица.
И чернитѣ
И синитѣ очички.

А азъ съмъ скромно зрънце
Отъ плодоносна ръжъ!
За мене трѣбва малко слънце
И само малко дъждъ
Да никна, да се смѣя,
Да растна, да вирѣя.

Заровено съмъ тукъ
Въ земята глуха и безъ звукъ.
Каква беда ме сполетѣ!
Но туй какво е? Азъ съмъ будно,
И топло ми е. Чудно! —
Катъ че съмъ въ люлка на дете!

Деца, погребано съмъ тукъ,
Но съмъ живо, живо пакъ,
Отгоре като бѣлъ памукъ
Самъ дѣдо Мразъ ми праща снѣгъ
И нѣма скърбъ, тгазъ
Въ сърцето ми сега.

А пролѣтъ дойде ли, въ почуда
Ще покарамъ азъ листца,
Катъ тънички крилца